

צ'טוט'ים מספרי החסידות

"משמע דעיקר הרבותא מה שהיה בבחינת חיים גם הארץ מצרים, ופירוש חיים הוא דביקות בשורש ומקור שמשם נמשך תמיד חיות.. והגם שהיה בארץ מצרים, ידע שכל המצרים הם רק קליפה והסתר, אבל הפנימיות הוא חיות השם יתברך."

(שפת אמת ויחי תרל"א)

"כתיב טוב שם (טוב) משמן טוב... פירוש 'שמן טוב', מי שניתן לו גדולה מן השמים. כענין הכוהנים שהיו מיוחדין לעבודתו יתברך. אבל טוב מי שמרוויח לעצמו על ידי יגיעתו. וזה נקרא 'שם טוב'. ובחינה זו מה שיותר מרוחק ויש עבודה יותר - חשוב יותר! שזה ענין השם מה שיוצא יותר למרחוק ונקרא שם טוב ביותר."

(שפת אמת שמות תרל"א)

"כי יש לאדם לידע כי כל מעשה נוגע בשורשו למעלה למעלה עד שאין השגת אדם מגעת כלל. ולזאת צריך להיות בטל כל השכל וכל הרצונות לרצונו יתברך שמו... שלמעלה כבר נגזר לפניו יתברך כל מה שיעשה אדם אחר כך, אם כן אין שייך להרהר אחר השם יתברך. ובוודאי שלמה המלך ע"ה היה נראה לו ברור כי לא יסיר לבבו, אבל מעשה האדם נוגע מה שלמעלה מהשגתו, וממילא יוכל להיות שינוי בשורש האדם. ואם כן לא יוכל אדם לדעת זה כלל."

(שפת אמת וארא תרל"א)

"ותרא את התיבה - היינו שהנשמה הקדושה רואה את התיבה היינו השכינה כביכול, בתוך הסוף - היינו שהוא מתלבש בסוף כל המדרגות תחתונות בכולם יש השכינה כביכול. ותשלח את אמתה ותיקחה - היינו על ידי שמדבק עצמו לאמת יכול לעלות השכינה כביכול עם כל המדרגות תחתונות מעלה מעלה."

(דגל מחנה אפרים שמות ד"ה ותרד בת פרעה)

"וזה טעם כל הגלות, כדי שידע האדם שמצדו מוכן להיות בגלות. וככה נוהג בכל איש מישראל. וכן שמעתי מאא"ז מו"ר ז"ל כי אם היה אדם יודע באמת שהכל מהשם יתברך לא היו מסתירין לו כלל! וכל ההסתר כדי שלא ידמה שממנו הוא ודפח"ח. וצריך אדם לידע אף בעת רצון שיש לו קצת דביקות, עם כל זה לא יושכח ממנו שמוכן מצד עצמו לכל חטא ועוון, רק בעזר הש"י."

(שפת אמת וארא תרל"א)

האמר בהזבירה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א והחברים

הישועה כבר כאן!

המדרש מגלה לנו כי חווה נבראה יחד עם אדם הראשון מהרגע הראשון. אך ההיפרדות ממנו הגיעה רק אחרי כן.

מדוע?

מלמד רבינו שליט"א שהרבש"ע העביר לפניו את כל חיות העולם ולכולם קרא האדם שמות.

לפתע הבין אדם הראשון כי לכל החיות ישנן בני זוג ורק לו אין.

מיד נשא האדם את כפיו בתפילה לבורא לאמור מדוע רק עבורו לא נבראה האישה. אחרי התחנונים הפרידם הקב"ה והביא לאדם את ה'עזר כנגדו'.

מה מלמדינו המעשה באבותינו?

לכל אחד יש את הישועה המוכנה לו מראש!

אך כיוון ש'מתאוה הקב"ה לתפילתם של צדיקים', לכן מחכה הרבש"ע עד שיפנים האדם כי הישועה מגיעה מלמעלה ולא מאחר ועיל ידי התפילה יזכה לכך.

•

אחד מתלמידי הרא"ש היה מלמד לקהל תלמידיו כי העיקר הוא להוציא את המחשבות של האמונה בדיבור, וכך המחשבה מתקשרת למעשה, כי ללא הדיבור אין קשר בין החשבה עובר למעשה.

•

השתדלות.

יוסף הצדיק היה איש מצליח בכל דרכיו.

ללא נקיפת ידו הסתדר לו הדברים בכל אשר פנה, גם ברגעים הקשים ביותר. אביו אהבו, קנה לו כתונת פסים.

הבור היה ריק ממים, והנחשים והערבים ברחו לחוריהם, כך על פי המדרש.

הסוחרים להם נמכר נשאו בשמים שריחם הטוב נודף למרחוק, ולא נפט כדרכם אשר ריחו הרע ידוע ומפורסם.

בבית פוטיפר היה למנהל המשק, ואפילו בבית הסוהר מצא חן בעיני שר בית - הסוהר.

כל זה ללא שהניף את ידו!

אך כאשר הגיע הדבר ליציאה מבית האסורים שעליו נאמר שהוא אחד מארבעת האנשים הזקוקים לנס עבור היציאה ממנו, הבין יוסף הצדיק שהוא אמור לעשות השתדלות על ידי מעשה ולא רק תפילה.

אך במעשה טמון הסיכון שייקח לעצמו את הפעולה שעשה ויחשוב שעל ידי זה יינצל, בכל אופן עשה יוסף את המעשה וביקש מאת שר המשקים 'כי אם זכרתני'.

ובמשך שנתיים ימים נאבק יוסף הצדיק עם עצמו שלא המעשה יוביל לישועה אלא הבורא, ואחרי שגבר מיד 'וירצוהו מן הבור וכו'!

•

מיהו בעל מופת?

דוד המלך יצא בראש צבאותיו, נלחם וניצח.

אסא המלך נשאר בירושלים שם התפלל על חייליו שיצאו למלחמה, וניצחו.

חזקיהו המלך נשאר הוא וחילותיו בירושלים ואף על פי כן המית הקב"ה את כל חיילי סנחריב והציל את עם ישראל.

לכאורה ה'בעל מופת' הגדול יותר הוא חזקיהו, שללא הנד עפעף, רק בכוח תפילתו הביס את חיל סנחריב.

אך לא כן, מלמדנו רבינו.

המלך שקרבתו לבורא הייתה הקרובה ביותר, היה דוד המלך ע"ה. מדוע?

כיוון שלדוד המלך הייתה המלחמה הקשה ביותר, להילחם עם הדמיון שלו, שבטוח כי בזכות ה'תכנון המוצלח, והמאבק הנחוש גברנו על צבא האויב', ולומר לו "לא

בחיל ולא בכוח, כי אם ברוחי, אמר ה'!"

בין בני החבורה
כששני רצונות
מתנגשים..

לא מה שחשבת

בעל המכתב מאלוהו מחדש יסוד בפסיכולוגיית האדם.

רגשותיו, וכי המוצא האחרון הוא לעצור ולהתחנן אל מי שנתן את הכאב ואת הכוחות להתמודד עמו, ומטרתו הייתה להביא את האדם לתפילה. ועל ידי הכרת האדם את הסכנה שבדבר, ייושע בידי תפילתו אל הבורא שייטול את החשק ההרסני ממנו והלאה.

היו היה אי מי שנהג לעשן קופסא כפולה ומכופלת ליום, אך אחר כאב חד בבני מעיו החליט על תכנית נמילה חד משמעית.

אחרי שישן על ההחלטה לילה הנה הפציע הבוקר ועמו ההתמודדות עם החשק לדבר המעשן המוארך הלזה.

מצד אחד יבהבו נורות האזהרה האדומות, המזהירות מפני הכאב שיתלווה אל העישון, ומאידיך ירניש את הצריבה בקנה הנשימה לנוכח החשק לעשן כאן ועכשיו.

לבסוף אחרי התגוששות קלה עם מחשבותיו, מושטת ידו ונשלפת לה סיגריה מקופסתה.

הנטייה היא לחשוב כאילו אותו אדם אינו רציני. עובדה כי רצונו לעשן נבר על הכאב החריף שייגרם לו על ידי הפעולה אותה הוא מבצע, ונראה כי הוא אינו יכול לעמוד במילתו.

אך זאת איננה האבחנה הנכונה, נחרץ המכתב מאלוהו.

האמת היא להיפך. שני הרצונות שווים בעוצמתם ושניהם זיהם בהטיית לב האדם לצידם. אם כן מהו הגורם לכישלון?

עקופה מימין

עונה על כך הרב דסלר, כי כאשר שני הרצונות מתנגשים ביניהם מחפש האדם את דרך האמצע, פתרון שיענה על שני הרצונות הניצים ללא פגיעה בשלימותם. הוא מוצא אותו בדמות פשרה. סיגריה אחת לא תזיק. מצד אחד הנה הוא מעשן, ומהצד השני לא יסבול מכאבי בטן בלילה מסיגריה בודדת.

אך מכיוון שכבר טעם את טעם האיסור הרף המזיק יעלה מאחד לשלושה, עבור התרת עישון השנייה, ויעלה אחר כך לחמישה וכן הלאה, עד שנפרץ הגדר ונופל הסייג, ושוב יסבול ויחליט על הפסקה נוספת וחוזר חלילה.

הטעות המרכזית בבעיה מתחילה בביטחון של האדם בעצמו. לי זה לא יקרה. אני אדע מתי לעצור.

טעות אבל אמת..

מסופר כי בעיירה מנומנמת חי לו אדם עם הארץ, אך עשיר, שוכה לקחת לבתו חתן שהיה חסיד משרפי מעלה, והיה תלמידו של הרבי מקוצק.

בסעות השבת הראשונה ניסה המחנות להרשים את החתן ונעץ את מזלגו בדגים באומרו "לא להנאת גופי כלל! לכבוד שבת קודש!" והכניס את תוכן המזלג לפיו בלעיסה מלווה בנגרורי הנאה.

הטקס חזר על עצמו אף לאחר שהגישו את הבשר ושוב קרא בעל הבית "לא להנאת גופי כלל! לכבוד שבת קודש!"

כאן לא יכול היה החסיד בחריף להתאפק ומיד חיקה את חותנו ולאחר שעלתה בחכתו חתיכה הראויה להתכבד קרא "להנאת גופי בלבד! לא לכבוד שבת קודש!" המחנות פנה לעבר החתן וקרא לעברו "אין זה הנוסח, זאת טעות!"

"זאת טעות אבל אמת..". הפטיר לעברו החתן.

הנמשל ברור כיצד האדם יודע לסובב עצמו בכחש.

אך האמת כי אין האדם מסוגל לחסום את יצרו מדישו, ותמיד תימצא דרך הפשרה שתעקוף את אזהרת המצוקה.

הפתרון האמיתי לבעיה הזאת הוא על ידי שהאדם יכיר כי הוא יצור הנשלט בסבך

נבולות המלחמה

רבינו שליט"א המשיל את המאבק לשני מדינות השרויות במלחמה. עיר הבירה הרחוקה מהחזית, הרי אינה בנבולות המלחמה ואין שאלה כלל בזהות תושביה.

האזרחים הנמצאים במעקב מתמיד הם אלו הנמצאים תחתאימת חילות האויב שמעבר לנבול עירם.

אלו מי שאת נאמנותם יצטרכו להחליף ללא הרף. כאשר הם תחת שלטון מולדתם, ברור הדבר כי הם אזרחיה.

אך אם ייכבשו תחת מנפי האויב, או אז ייאלצו להמיר את זהותם בזהות האויב עד שיחרורם מעולו, כי הרי המתנגד לאויב לא יישאר בחיים לספר על כך.

כך היא המערכה בחיי היום - יום.

ההרגלים שלנו הם כערי הבירה. אינם נתונים תחת הפחד המעיק של כישלון וכיבוש בידי הגוף וצבאותיו. אך וודאי כי אין זה כתוצאה מבחירתנו, אלא חלק מההרגלים שרכשנו משחר הינקות.

המלחמה מתבטאת דווקא בערי הגבול, המצבים הנתונים תחת מאבק רוחני מתמיד.

אך גם שם אין בידינו הבחירה, כי הלא אם לא ניפול הרי זה רק משום שבורא העולם חנן אותנו ממתנות החנם שבאוצרותיו, ומנע מאיתנו את הבזיון שבדבר.

ואם חלילה ניכשל, הרי כל הכישלון מגיע ללמדנו את שפלותנו, ואם כן אף המעידה הזמנית מגיעה מהרבש"ע!

אם כן מהו הפתרון לזה?

הרחקת הגבול

על כך מורה לנו רבינו שליט"א, כי אם יחשוב האדם שביכולתו להרחיק את רצונותיו השליליים הרחק ממנו כמטווחי קשת, הרי משול הוא לאותו מעשן כבד שבתחילת המאמר, ועבור חשקו ורצונו ימצא את הפשרה שתוביל אותו להתדרדרות.

העצה עבור כך היא להכיר את הסכנה שבכל יציאה לרחוב, ולהרחיק את נבולותינו כמידת האפשר.

לא להתהלך בראש זקוף ועיניים משוטטות, להוריד את עזרי הראיה, ושלל העצות שבידי המחנכים, על מנת להינצל מכיבוש החיובי על ידי האויב השלילי, הלא הוא הגוף וחילותיו.

[רבינו שליט"א נוהג לומר כי לפני היציאה לרחוב הגועש כדאי להניח את היד על המזוזה ולהפיל תחינה לפני הקב"ה שיצילנו מכל הניסיונות שבוודאי מחכים עבורנו מן העבר השני.]

אך הרחקת הנבולות אינה מלמדת על גבורתי שאני הוא המתמודד שיכול להם, לרצונות של גופי החומרי. ההיפך הוא הנכון! משום שאני מכיר את מגבלותיי ואני יודע כי מעצמי לא אוכל לעצור כוח מול המידה המתעוררת, מרחיק אני את הסכנה ככל האפשר וזוכר כי ללא ההשגחה העליונה אני יכול למעוד בכל רגע!

די פינטע'ל פון ד'חבורה

אסור לי להיות נשלט,

אך מכיוון שאני אינני השולט,

עליי לעצור להבליג,

ולבקש רחמים!

(ר' אליהו מושקוביץ שליט"א)

אחד

מבני

החבורה

אחד החברים התהלך בצידי הדרך, צועד למרחוק.

לפתע עצר לצידו ידיד ישן והציע לחבר לעלות לרכבו, והוא ייקח אותו למחוז חפצו.

החבר שמח על המציאה שנקרית לדרכו ועלה על המכונית.

לאחר מספר דקות נסיעה עברה בליבו צביטת קנאה על החבר המסודר מהפן של הפרנסה, כפי שזעק הפאר מכל פינה ברכב.

כאשר סיפר זאת לחברים אמר החבר כי בליבו החל לחשב כמה טובה סובבת אותו, וכמה מאושר הוא בחיי היום יום, ובעצם כיצד זה

שבדיוק ברגע שהצטרך לכך הופיע דווקא החבר ההוא שהופיע עם רכבו היקר, הלא כל זאת הסתובב מלמעלה בהשגחה מדוקדקת. אם

כן מהי מטרתו של הרבש"ע בקנאה הזאת שהביא לו?

אין זאת כי אם שהקב"ה מעוניין שאראה כמה חיי מסובבים בטוב

ואודה לפניו על כך.

להערות והארות:

SH0583221530@GMAIL.COM

או בטל': 0583221530